

ER JULEN BLEVET GLEMT?

ET MAGISK JULEEVENTYR MED 24 AFSNIT

HVOR ER JULEMANDEN?

Snefnuggene danser roligt gennem luften, mens rensdyrene puffer blidt til hinanden i stalden. Det er let at få øje på Rudolf, da næsen blinker som et lille fyrtårn i mørket.

Men inde i værkstedet... er der stille. Alt for stille.

Normalt summer værkstedet af travlhed på denne tid af året. Nisserne plejer at synge smukt, mens de pakker gaver ind, og duften af varm kakao og pebernødder hænger tungt i luften.

Men nu står gavemaskinen stille, og ingen gavebånd bliver klippet.

“Det her føles forkert,” mumler Storm og ser sig omkring. Hans hue hænger – som altid – lidt på skrå, og han tripper utålmodigt. “Det er jo den 1. december! Hvor er alle?”

Ved siden af ham står Sigga – roligere, men med et bekymret blik.

“Jeg har ikke hørt Julemandens latter hele morgenen,” siger hun stille. “Det plejer ellers at være den lyd, man vågner til.”

Storm og Sigga begynder at lede overalt.

I stuen, hvor Julemandens store stol står tom.

I køkkenet, hvor ovnen er kold.

Selv i stalden, hvor Rudolf står og ser på dem med sine store runde øjne, er det tomt.

“Han må være et sted,” siger Sigga og klapper Rudolf blidt på mulen.

Storm krydser armene. “Eller også har han forladt os. Helt uden at sige noget!”

Et stykke papir fanger Siggas blik på skrivebordet – lige dér, hvor Julemanden plejer at sidde og læse ønskelister. Hun folder det forsigtigt ud og læser højt:

*Kære Storm og Sigga
Jeg trænger til lidt sjov. Jeg er snart tilbage.
Hils rensdyrene!
– Julemanden.*

Storms øjne bliver store som julekugler. “Lidt sjov?! Lige inden jul?! Han kan da ikke bare smutte nu!

Sigga sætter sig roligt på bordkanten. “Måske er han bare træt og trænger til en pause.”

“En pause!?” råber Storm, så sneen drysser ned fra bjælkerne. “Vi har tusindvis af gaver, der skal pakkes! Ønskelister, der skal læses! Og han er bare pist væk!”

Sigga sukker, men smiler. “Så må vi finde ham, før han glemmer helt, hvad julen handler om.”

Hun ruller et gammelt kort ud på bordet – plettet med kakao og drysset med glimmer. “Hvis vi følger sporene, finder vi ham måske.”

Storm nikker, fast besluttet. “Okay. Vi finder ham. For uden Julemanden...”

“...bliver der ingen jul,” afslutter Sigga.

De pakker taskerne, hiver huerne godt ned over ørerne og tænder for Siggas lille røde nissehelikopter. Propellen begynder at snurre, og sneen hvirvler omkring dem.

“Hold godt fast!” råber Storm, da maskinen letter.

Sigga smiler, mens vinden rusker i hendes fletninger. “Det her bliver et eventyr.”

Og sådan begynder jagten –
på verdens mest glemsomme, eventyrlystne og elskelige julemand.

JULEMANDEN PÅ GLATIS

Helikopteren susede lavt hen over Nordpolens snelandskab. Storm holdt fast i instrumentbrættet med begge hænder, mens Sigga styrede med tungen lige i munden. Sneen glimtede under dem som sukker på et kagefad.

“Jeg sagde jo, du ikke skulle trykke på den grønne knap!” råbte Storm, da helikopteren rystede let.

“Og jeg sagde jo, den så spændende ud!” svarede Sigga med et grin.

Et øjeblik senere fløj de hen over søen bag værkstedet – og dér, midt på isen, så de noget rødt, der bevægede sig.

“Der!” råbte Sigga og pegede. “Jeg tror, vi har fundet ham!”

Julemanden gled hen over isen med armene ud til siderne. Han lo højt, mens hans skæg blafrede i vinden.

“Se mig, Storm og Sigga! Ho-ho-ho! Jeg kan næsten lave en piruet!”

Helikopteren landede i en hvirvel af sne. Storm sprang ud og løb hen mod ham.

“Julemand! Hvad laver du dog herude?!”

“Jeg øver mig!” svarede julemanden og skubbede fra med den ene fod. “Jeg har altid drømt om at blive verdens bedste skøjteløber. Og se bare...”

Et sekund senere lød et højt “Klask!”, og julemanden forsvandt bag en stor sky af snefnug.

Sigga skyndte sig frem og måtte bide sig i læben for ikke at grine. “Er du okay?”

Julemanden rejste sig og rystede sne af skægget. “Helt fint! Jeg er bare lidt... kold bagi.”

Storm himlede med øjnene. “Julemand, det er den 2. december! Ønskelisterne vælter ind, gaverne skal pakkes, og du står bare her og laver piruetter?”

Julemanden klappede Storm på skulderen. “Åh, min kære nisse, der er masser af tid endnu! Julen kommer jo først om mange dage.”

“Toogtyve!” svarede Storm hurtigt. “Toogtyve meget korte dage!”

Sigga fnisede, men prøvede at lyde alvorlig. “Storm har faktisk ret. Vi skal snart i gang, ellers når vi det ikke.”

Julemanden smilede skævt og hentede sin hue, der var blæst halvvejs ud på søen. “I bekymrer jer for meget, mine små hjælpere. Man skal huske at have det sjovt – også i julen!”

Han satte huen tilbage på hovedet, greb Storm og Siggas små hænder og snurrede rundt, så de næsten væltede af grin.

“Kom! Bare én tur mere!”

Storm sukkede tungt, mens Sigga fnisede, så hendes hue klirrede.

Nok var julemanden verdens mest elskelige mand...

- men han var også verdens dårligste til at holde sig fra sjov og ballade.

I det fjerne begyndte sneen at falde endnu tættere, som om vinteren selv hviskede:

“Hvis han bliver ved sådan... når de det aldrig.”

ØNSKESEDDEL-KAOS

Næste morgen vågnede Storm med et sæt.
Der var lyde overalt — små pivelyde, bump og en mærkelig raslen, som om nogen hældte sne ned i skorstenen.
“Sigga! Hvad er det, der larmer sådan?”
Sigga gned søvnen ud af øjnene og lyttede. “Det lyder... som post!”
De løb ud foran værkstedet — og standsede brat.
En hel hær af postnisser stod i sneen med enorme sække på ryggen. Breve, kuverter og farverige ønskesedler fløj rundt som sommerfugle i vinden.
Den forreste postnisse, en lille fyr med frost i skægget, så helt forpustet ud.
“Vi... kunne... ikke bære flere!” gispede han. “Der kommer flere sække hver time!”
Storm stirrede. “Men... Julemanden plejer da at tømme postrummet hver dag!”
Postnissen trak på skuldrene. “Ikke i år, åbenbart. Han sagde, han var ‘optaget af en vigtig konkurrence i piruetter’.”
Storms ansigt blev rødt som et kirsebær.
“Piruetter! Han skulle læse ønskesedler, ikke danse på isen!”
Sigga prøvede at skjule et smil, men kunne ikke lade være med at fnise. “Måske kan vi hjælpe lidt? Hvor svært kan det være at sortere breve?”
Fem minutter senere sad de i et bjerg af ønskesedler. Der var breve fra hele verden: børn, der ønskede sig dukker, drager, bamser, skøjter, cykler og en enkelt, der bare ønskede sig “en kat, der kan rappe”.
Storm sukkede tungt og tørrede sveden af panden. “Jeg forstår godt, hvorfor han plejer at have travlt.”
Sigga løftede et brev med et smil. “Se, her er en, der ønsker sig, at julemanden husker at passe på sig selv. Hvor sødt!”
Storm så op fra sin stak. “Han kunne starte med at huske, at julen faktisk kræver en indsats!”
Netop som han sagde det, lød et højt brag udenfor.
De fór op og løb til døren - og der stod Julemanden midt i sneen, dækket af brevpapir fra top til tå.
“Jeg troede, det var en snemandskonkurrence,” hostede han og blinkede med et grin. “Men så viste det sig at være postlevering. Meget hurtigere end forventet!”
Sigga holdt sig for munden for ikke at grine, men Storm trådte frem med hænderne i siden.
“Hr. Julemand, hvis vi ikke får styr på ønskesedlerne snart, bliver det kaos!”
Julemanden nikkede langsomt og kiggede på de flyvende papirer omkring dem.
“Kaos, siger du? Hm... det lyder som starten på et eventyr!”
Sigga sukkede med et lille smil. “Et meget travlt eventyr.”
Storm rystede på hovedet. “Jeg kalder det panik med glimmer.”
Og mens sneen fortsatte med at falde, og ønskesedlerne dansede gennem luften, gik det op for dem alle tre:
Julen... var kun lige begyndt at blive besværlig.

SMÅKAGEKONKURRENCEN

Der duftede helt anderledes i værkstedet næste morgen. Ikke af maling eller maskinolie som normalt – men af... smør, sukker og vanilje.

Storm snusede mistænksomt i luften.

“Sigga,” sagde han langsomt, “har du bagt?”

Sigga rystede på hovedet. “Ikke i dag. Men jeg ved godt, hvem der har.”

De listede hen mod køkkenet. Døren stod på klem, og indenfor hørtes Julemandens karakteristiske nynnen – den slags melodi, han kun brugte, når han var i virkelig godt humør.

Storm åbnede døren på klem og tabte næsten kæben.

Hele køkkenet var dækket af dejklumper, melstøv og skåle i alle størrelser.

Midt i det hele stod Julemanden iført forklæde med teksten “Kongen af kager”.

Han svingede en grydeske som en dirigentstok.

“Velkommen, mine små nisser!” sagde han og smilede bredt. “I kommer lige i tide til min hemmelige træning.”

“Træning?” spurgte Storm mistroisk. “Til hvad?”

“Til Nordpolens Store Småkagekonkurrence, selvfølgelig!” svarede Julemanden, som om det var det mest naturlige i verden. “Man skal jo holde sig i form – og i dag står den på pebernødspræcision og småkagesprint!”

Sigga fnisede og satte sig på bordkanten. “Så du konkurrerer mod... hvem, helt præcist?”

“Mod mig selv!” erklærede Julemanden stolt og pegede på en bakke halvbrændte småkager. “Og indtil videre står det uafgjort.”

Storm stirrede vantro. “Hr. Julemand... gaverne? Ønskesedlerne? Vi mangler stadig...”

“....noget at spise!” afbrød Julemanden og rakte ham en småkage, der var mere firkantet end rund.

“Her! Den har lidt ekstra... sprødhed.”

Storm bed forsigtigt i den. Den knasede – og smuldrede så i tusind stykker.

“Den smager... som noget, der tabte en sneboldkamp,” hostede han.

Sigga fnisede og tog selv en bid. “Mmm! Jeg synes, den smager af jul – og lidt savsmuld.”

Julemanden klappede begejstret i hænderne. “Se! I kan allerede smage mit talent!”

Melstøvet lagde sig som et hvidt lag på gulvet, og Storm hostede. “Hr. Julemand, jeg siger det i al respekt – men du har brugt alt melet. Hvordan skal vi nu lave gavepapirslim?”

Julemanden stoppede op og kløede sig i skægget. “Hm. Det havde jeg ikke lige tænkt på. Men småkagerne er da flotte, ikke?”

Sigga smilede mildt. “Jo... men hvis vi skal bage, skal du love, at vi pakker gaver i morgen.”

“Selvfølgelig!” sagde Julemanden og nikkede. “Bare én omgang mere! Jeg tror, jeg har knækket koden til den perfekte kanelsneglekrølle!”

Storm gemte ansigtet i hænderne. “Vi får aldrig jul i år,” mumlede han.

Sigga grinede lavt og sagde: “Rolig nu. Hvis ikke han redder julen – så gør jeg.”

Hun blinkede til Storm, mens Julemanden svingede grydeskeen og sang højt ud i rummet:

“Når småkagerne kalder, så bager jeg straks!

Men pakkerne, nisser – dem klarer I nok, taks!”

Storm sukkede dybt, men kunne ikke lade være med at smile.

For selv midt i melkaos og pebernødsroderi...

var der alligevel noget helt særligt ved Julemandens grin.

SNEBOLDKAOS I GÅRDEN

Dagen efter småkagekonkurrencen vågnede Sigga med et mærkeligt sus i maven. Ikke fordi hun var sulten – men fordi hun vidste, at noget var galt.

“Storm,” hviskede hun. “Kan du høre det?”

Storm gabte. “Nej. Og det er netop problemet. Det er for stille igen!”

De kiggede ud ad vinduet – og dér stod Julemanden midt i gården, med armene fulde af sne.

Rensdyrene stod omkring ham i en halvcirkel, mens han råbte:

“Klar til kamp, mine venner? Ingen jul uden en ordentlig sneboldkamp!”

Sigga slog en hånd for panden. “Ikke igen...”

Julemanden kastede den første snebold, og et øjeblik senere fløj der snebolde gennem luften fra alle sider. Rudolf, der havde en imponerende kastearm, ramte en af de andre rensdyr lige på næsen, så sneen eksploderede som konfetti.

Storm fór ud gennem døren. “Hr. Julemand! Du burde ikke kaste sne – Du burde kaste dig over julegaverne!”

Men Julemanden grinede så højt, at rensdyrene begyndte at grine med. “Storm, du skal prøve det! Det varmer hjertet!”

“Det fryser tiden!” mumlede Storm og tørrede sne af sin hue.

Sigga kom ud og satte hænderne i siden. “Okay, alle sammen! Hvis vi skal have sneboldkamp, så lad os i det mindste gøre det ordentligt!”

Hun greb en håndfuld sne og formede den perfekt rund.

“Rensdyrene mod nisserne!” råbte hun.

“Jamen...” begyndte Storm, men nåede ikke at tale færdig, før en snebold ramte ham midt på maven.

Splat!

Sigga lo, så tårerne trillede. “Velkommen på holdet, Storm!”

Og så var kampen i gang. Sneen fløj til alle sider. Julemanden grinede, mens han gemte sig bag kanen, og Storm glemte for en stund alt om ønskesedler og julegaver.

Men da kampen endelig ebbede ud, var hele gården dækket af sne – og værre endnu:

En gigantisk bunke sne lå direkte foran værkstedets dør.

“Åh nej,” stønnede Storm. “Vi har sneet os selv ude!”

Sigga fnisede og børstede sne af sine vanter. “Tja... så må vi vel grave os ind.”

Julemanden satte sig på snebunken med et tilfreds suk. “Ah, frisk luft, røde kinder og en sejr over rensdyrene! Det kalder jeg produktivitet.”

Storm kiggede på ham med et blik, der kunne smelte is.

“Hvis du kalder det produktivitet, Hr. Julemand, så er vi godt på vej til en meget... snefyldt jul.”

Sigga smilede. “Bare rolig, Storm. Jeg har en plan.”

Hun sendte ham et lille blink, mens snefnuggene dalede omkring dem.

Storm sukkede – han kendte det blik.

Når Sigga sagde, hun havde en plan, betød det som regel, at noget stort... og lidt kaotisk... var på vej.

RENSDYRTRÆNING – ELLER RÆS?

Snefnuggene glitrede som små stjerner over rensdyrgården. Rudolf og hans venner stod på rad og række med seletøjet dinglende i vinden. Men de så alt andet end oplagte ud.

“Prrruu,” brummede en af rensdyrene. “Vi har ikke trænet i flere dage. Mine vinger... jeg mener ben... er helt rustne!”

“Ja,” sukkede en anden rensdyr. “Sidste år kunne jeg flyve gennem en snestorm med bind for øjnene. Nu bliver jeg forpustet bare af at gå op ad bakke!”

Storm og Sigga udvekslede bekymrede blikke.

“Vi må have dem i form igen,” sagde Storm og slog op i sin notesbog. “Ellers når julemanden aldrig rundt til tiden.”

Sigga nikkede. “Så laver vi en træningsplan! Sprint, styrke og flyveteknik – lidt af det hele.” De fandt Julemanden i stalden, hvor han var i fuld gang med at polere sin kane. Eller rettere – han havde poleret den om til noget, der lignede... en racerbil.

“Hr. Julemand,” begyndte Storm forsigtigt, “vi skal have gang i rensdyrtræningen.”

“Træning?” gentog Julemanden og klappede kanen. “Udmærket idé! Vi skal træne hastighed!” Sigga blinkede. “Hastighed?”

“Ja!” råbte Julemanden begejstret. “Vi laver et rensdyr-race! Den hurtigste får ekstra gulerødder!” Inden nogen kunne nå at protestere, satte han sig tilrette i kanen, greb tøjlerne og råbte:

“På pladserne... klar... FLYV!”

Og så fór rensdyrene afsted i et snefyldt kaos. Sneen sprøjtede, bjælderne klirrede, og Storm hang bagpå med armene om Sigga og råbte:

“Det her er ikke træning – det er vanvid!”

Julemanden lo højt. “Ho-ho-ho! Det er præcis sådan, man får fart på juleånden!”

Rudolf tog føringen, men gled på en isplet og lavede et elegant hop, der fik Sigga til at gispe.

“Wow! Hvis det dér var planlagt, så vinder han prisen for årets kunstneriske flyvning!”

Da de endelig stoppede, lå der sne overalt. Rensdyrene gispede, Storm så lettere svimmel ud, og Sigga tørrede grinende sne af næsen.

Julemanden steg ud med et stort smil. “Se! De er allerede i topform!”

Storm hostede en snefnugsky. “Eller... helt udmattede.”

Sigga trak på skuldrene. “Han har i det mindste fået dem i bevægelse.”

Julemanden klappede Rudolf på nakken. “Næste gang laver vi forhindringsbane!”

Storm skar ansigt. “Jeg håber, han mener for rensdyrene – ikke os.”

Sigga fnisede. “Kom nu, Storm. Det er trods alt bedre, end da han bagte pebernødder så hårde som kanonkugler.”

Storm så på hende med et træt smil. “Det siger du kun, fordi du ikke har fået sne i skoene.”

Sigga grinede. “Jo – men jeg har til gengæld fået lidt mere juleglæde.”

Storm rystede på hovedet, mens rensdyrene fnisede bag dem.

“Juleglæde,” mumlede han. “Det er godt, nogen har bare lidt styr på juleglæden.”

MASKINERNES VANVID

Storm stod midt i værkstedet med hænderne i siden og blikket fast rettet mod den store gavelinje.

Maskinerne stod tavse og er dækket af et fint lag mel – en souvenir fra Julemandens småkageeventyr.

“Vi mister tid,” sagde han alvorligt. “Hvis vi skal nå at få pakket alle julegaverne, må vi starte maskinerne nu.”

Sigga så skeptisk på ham. “Uden Julemanden? Han plejer altså at trykke på knappen.”

Storm trak vejret dybt. “Sigga... han øver piruetter med rensdyrene. Hvis vi venter på ham, når vi først julen i februar.”

Sigga fnisede. “Okay, men du får æren af at trykke på den store røde knap.”

Storm trådte hen til maskinens kontrolpanel. De gamle håndtag glimtede i lyset, og den røde knap midt i det hele blinkede fristende. Han løftede hånden og sagde højtideligt:

“For julens skyld.” Og han trykkede.

Et øjeblik skete der ingenting. Så begyndte maskinen at ryste. En dyb rumlen lød, og et svagt

“Pling” kom fra et sted inde i maskinen.

“Se!” jublede Sigga. “Den virker!”

Gavepapir begyndte at rulle hen over transportbåndet, båndmaskinen snurrede, og små æsker dansede afsted som soldater på række.

Storm smilede stolt. “Måske er vi ikke helt så afhængige af Julemanden, som vi tror.”

Men i samme øjeblik lød der et hyl. Maskinen blinkede, brummede og spyttede pludselig noget ud, der lignede... et par sko med kageruller som såler.

“Øh...” sagde Sigga. “Var det meningen?”

Flere mærkelige gaver kom trillende: En bamse med tre arme. En dukke, der sagde “muh”. En cykel med firkantede hjul.

“Stop den! Stop den!” råbte Storm.

Sigga kastede sig mod kontrolpanelet, men i farten kom hun til at ramme den grønne knap. Det fik maskinen til at brøle som et lokomotiv.

Papir fløj gennem luften, bånd rullede som slanger over gulvet, og gavebånd slyngede sig om rensdyr, der nysgerrigt stak hovederne ind ad døren.

“Det er som et julemonster!” skreg Sigga og grinede samtidig.

Storm kæmpede sig frem til maskinens hjerte og hev i hovedafbryderen. Et sidste “WOOOOSH” lød, og så blev der stille.

Alt var dækket af papir og bånd. Sigga stod med et stykke gavepapir over hovedet som en hat.

“Jeg tror, jeg fandt ud af, hvad der gik galt,” sagde hun og trak vejret. “Vi glemte at tænde for kalibreringen.”

Storm så sig omkring. “Eller også glemte vi bare, at Julemanden faktisk ved, hvad han laver.”

I det samme gik døren op, og Julemandens glade stemme rungede i rummet.

“Så, mine kære nisser! Jeg er klar til at hjælpe!”

Storm og Sigga kiggede på hinanden. Så på rodet. Så på Julemanden.

Sigga smilede uskyldigt. “Øh... vi lavede... kunst?”

Julemanden lo så højt, at rensdyrene udenfor begyndte at grine med.

“Ho-ho-ho! I to er da de mest opfindsomme nisser på Nordpolen!”

Storm sukkede og tørrede glitter af sin næse.

“Opfindsomme, ja... men næste gang trykker du på knappen.”

BREV FRA JULEKONEN

Sneen dalede stille udenfor, og for en gangs skyld var der ro i værkstedet. Sigga og Storm sad ved det lange bord og drak varm kakao – den tykke slags med små skumfiduser, som Julemanden plejede at lave, når alt gik galt.

“Det er faktisk lidt hyggeligt,” sagde Sigga og pustede damp væk fra koppen.

Storm nikkede. “Alt for hyggeligt. Det plejer at betyde, at noget nyt går galt om lidt.” Som på bestilling lød et højt pling! fra postrøret på væggen. En lille, rød konvolut dalede ned og landede midt i deres kakao.

“Post!” sagde Sigga og fiskede brevet op. På forsiden stod der med elegant håndskrift:

Til min kære Julemand. - Fra din altid tålmodige Julekone.

Storm og Sigga stirrede på hinanden. “Skal vi... læse det?” spurgte Sigga forsigtigt. “Selvfølgelig!” sagde Storm og tørrede konvolutten af. “Hvis det er vigtigt, må vi hellere sikre os, at han faktisk får det.” Han åbnede brevet, og Sigga læste højt med blid stemme:

Min kære Julemand.

Jeg håber, du husker at spise grøntsager, og at du ikke har overfyldt værkstedet med glimmer igen.

Jeg ved, at du elsker at more dig – men glem ikke, hvorfor du gør alt det her.

Julen handler ikke om småkagekonkurrencer, piruetter eller rensdyrkapløb.

Den handler om at gøre andre glade.

Jeg er snart hjemme fra mit spaophold i Grønland, og jeg glæder mig til at se dig – helst uden sne i skægget og med lidt mere orden i værkstedet.

Knus og pebernødder, - Din Julekone.

Sigga smilede varmt. “Hvor er det sødt. Hun kender ham virkelig godt.”

Storm fnøs. “Hun kender ham bedre, end han kender sig selv. Hvis hun ikke snart kommer hjem, løber det her helt af sporet.”

I det samme gik døren op, og Julemanden trådte ind – dækket af sne fra top til tå og med sin hue, der sad halvt på skrå.

Storm holdt brevet op. “Det her kom til dig.”

Julemanden tog det og smilede, da han så håndskriften. “Åh... fra min elskede kone.” Han satte sig tungt på bænken og læste stille. Hans smil blev mindre, men blikket blødere.

Sigga så på ham. “Er alt okay?”

Han nikkede langsomt. “Hun har ret. Jeg har måske... fjollet lidt for meget.”

Storm hævede et øjenbryn. “Måske? Hr. Julemand, du har lavet sneboldkamp, småkagekonkurrence, rensdyr-ræs og har en maskine, der spytter bamser ud med tre arme.” Julemanden kløede sig i skægget. “Tja... når du siger det sådan, så lyder det måske lidt... fjollet.”

Sigga smilede mildt. “Hun minder dig bare om, hvorfor du elsker julen.”

Julemanden rejste sig, trak vejret dybt og så ud af vinduet, hvor snefnuggene glimtede i lyset. “Du har ret, Sigga. I begge to. Jeg har glemt det vigtigste mens jeg har fjollet rundt. Men jeg kan stadig nå det.”

Storm og Sigga så på hinanden og smilede. “Tror du, han mener det?” hviskede Storm.

“Jeg håber det,” svarede Sigga. “For hvis Julekonen kommer hjem til dét rod, så får vi også skældud.”

Julemanden grinede. “Bare rolig. Fra nu af vil jeg være alvorlig... i hvert fald indtil i morgen!”

Storm sukkede. “Det var lige præcis det, jeg frygtede, han ville sige.”

SIGGAS STORE PLAN

Storm sad ved det lange arbejdsbord med hovedet i hænderne. Rundt om ham lå halvfærdige gaver, krøllede ønskesedler og gavebånd, der snoede sig som små slanger over gulvet.

“Det nytter ikke,” sukkede han. “Vi kommer aldrig til at nå det her.”

Sigga, der stod på en skammel for at hænge en lyskæde op, kiggede ned på ham med et smil. “Det er jo ikke jul uden lidt rod.”

“Lidt rod?” Storm så op. “Sigga, der ligger glitter i rensdyrfoderet. Glitter! Rudolf lyser, selv når han sover.”

Sigga fnisede, men hoppede ned og satte sig ved siden af ham. “Okay, du har ret. Det er slemt. Men det betyder bare, at vi må tage sagen i egne hænder.”

Sigga foldede et stykke papir ud, og Storm stirrede. Det lignede mest af alt en tegning af et juletræ, en kælk og noget, der kunne være en... kat i nissehue?

“Sigga,” sagde han langsomt. “Er det dér... en plan?”

Sigga nikkede ivrigt. “Ja! Se her: Vi laver vores egen gaveproduktion. Du tager dig af værkstedet, jeg finder rensdyrene og holder dem klar, og så”

“spørger vi Julemanden om hjælp?” afbrød Storm forhåbningsfuldt.

Sigga rystede på hovedet. “Nej, vi overrasker ham! Når han ser, hvor meget vi har nået, får han sikkert lyst til at hjælpe.”

Storm gned sig i panden. “Eller han får lyst til at bygge en glimmermaskine igen.”

Sigga ignorerede ham og fandt en stor rød mappe frem, hun havde pyntet med snefnug og skrevet med guld: “Projekt: Red Julen!”

“Se!” sagde hun og åbnede den. “Jeg har delt det op i trin. Trin ét: Ryd op. Trin to: Pak gaver. Trin tre: Overtal Julemanden med pebernødder.”

Storm kunne ikke lade være med at smile. “Du har tænkt på alt.”

“Selvfølgelig!” sagde Sigga stolt. “Jeg er jo ikke bare en nisse – jeg er en plan-nisse.”

De gik straks i gang. Storm begyndte at sortere værktøj, mens Sigga skrev små lapper med navnet på opgaver og satte dem op overalt. Der gik ikke længe, før værkstedet igen summede af liv – dog fortsat med en smule julekaos.

Midt i det hele dukkede Julemanden op i døren med en snebold i hånden. “Hvad laver I dog, mine kære nisser?” spurgte han og så forbløffet rundt.

Sigga smilede bredt. “Vi redder julen!”

Julemanden blinkede. “Åh? Uden mig?”

“Bare indtil du er klar til at hjælpe,” svarede Sigga frækt.

Julemanden kløede sig i skægget og grinede. “Ho-ho-ho! Det er godt med jer. Men pas nu på ikke at arbejde for hårdt.”

Storm sukkede og så på Sigga. “Åh, det virkede ikke.”

Men Sigga smilede bare, mens hun rettede sin hue.

“Bare vent, Storm. Når han ser, hvad vi kan, bliver han stolt. Og så husker han måske, hvorfor julen er vigtig.”

Storm nikkede langsomt. “Jeg håber, du har ret.”

Sigga lagde armen omkring ham. “Det har jeg altid.”

Og mens sneen dalede udenfor, og julelyset glimtede over værkstedet, vidste Sigga én ting med sikkerhed: Julen skulle reddes – også selvom hun måtte gøre det én plan ad gangen.

KUNSTNEREN PÅ LOFTET

Det var tidlig morgen på Nordpolen. Sneen glimtede, som om himlen havde drysset diamanter ud over taget på nisseværkstedet. Storm stod med hænderne i lommerne og kiggede op mod loftet.

“Der er noget galt,” mumlede han. “Jeg hørte underlige lyde i nat.”

Sigga løftede et øjenbryn. “Underlige hvordan?”

“Som... penselstrøg og nynnen. Og måske lidt... glimmer.”

Sigga fnisede. “Glimmer? Du må have drømt, Storm.”

Men lige da lød et klonk! ovenfra, efterfulgt af et højt “Ho-ho-ho! Det ligner da noget!”

Storm og Sigga stirrede på hinanden. Så løb de op ad trappen til loftet.

Døren knirkede, da de åbnede den – og dér, midt i det hele, stod Julemanden.

Han var dækket af maling fra top til tå, med pensler i skægget og glimmer på næsen. Omkring ham hang store lærreder med snedriver, juletræer og – mest af alt – billeder af ham selv, der fløj hen over himlen.

“Hr. Julemand...” sagde Storm langsomt. “Hvad laver du?”

“Jeg maler!” udbrød Julemanden stolt og svingede penslen. En blå klat maling fløj gennem luften og ramte Storms hue. “Jeg har opdaget et helt nyt talent! Jeg kalder det... Glimmer-realisme!”

Sigga trådte forsigtigt over en bunke pensler. “Du skulle måske vente med at male til efter du har hjulpet med gaverne?”

Julemanden lo højt. “Åh, Sigga! Kunst kan ikke vente. Når inspirationen kalder, må man lytte!”

Storm sukkede. “Ja, men børnene kalder altså også. De vil gerne have deres gaver.”

“Og de skal nok få dem!” sagde Julemanden og dyppede penslen i sølvglimmer. “Jeg skal bare lige male det her nordlys færdigt. Se, hvordan det funkler!”

Sigga så på Storm, der allerede lignede en nisse, der havde opgivet alt håb.

“Det er smukt,” sagde hun ærligt. “Men måske kunne du male videre... efter jul?”

Julemanden standsede og så på hende. “Efter jul?” Han lagde hovedet lidt på skrå. “Men så er sneen smeltet, og magien væk.”

“Magien forsvinder ikke,” sagde Sigga blidt. “Den flytter bare ud til børnene – når du bringer gaverne.”

Der blev stille et øjeblik. Så smilede Julemanden. “Du har ret, kære Sigga. Jeg har malet for meget og arbejdet for lidt.”

Storm lettede. “Endelig!”

Men så tilføjede Julemanden: “Jeg skal bare lige male ét sidste billede!”

Storm sukkede tungt, mens Julemanden vendte sig mod lærredet igen. Han malede hurtigt, med store, glade strøg.

Da han trådte tilbage, så de, hvad han havde lavet.

Et billede af hele værkstedet – Storm, Sigga, rensdyrene og ham selv midt i det hele. Under billedet stod der med store bogstaver:

“Julen skabes sammen.”

Sigga smilede. “Det er faktisk smukt.”

Julemanden tørrede glimmer af næsen. “Måske hænger vi det op i værkstedet – som en påmindelse.”

Storm nikkede. “Så længe du ikke hænger flere op.”

Julemanden blinkede. “Ingen løfter, Storm.”

Sigga lo, så hendes hue klirrede. “Hvis vi ikke passer på,” sagde hun, “ender han med at åbne et kunstgalleri i stedet for at levere gaver.”

“Ho-ho-ho!” grinede Julemanden. “Et julegalleri! Det var da en idé!”

Storm sukkede dybt. “Jeg trækker vejret gennem glimmer nu...”

Og mens sneen dalede udenfor, glimtede loftet af lys, latter og maling – et sted mellem kunstnerisk kaos og julens hjerte.

DA STORM MISTEDE MODET

Der var stille i værkstedet denne morgen. Ikke den rolige, hyggelige stilhed, der plejer at ligge over Nordpolen – men den tunge slags, hvor man næsten kan høre tiden løbe ud. Storm sad ved arbejdsbordet med en ønskeseddel i hånden. Han stirrede på den uden egentlig at se, hvad der stod. Rundt om ham lå halvfærdige gaver, sammenfiltrede gavebånd og papirstumper med glimmer på.

“Sigga,” sagde han lavt. “Tror du... vi når det?”

Sigga kiggede op fra sin bunke med gaver, hvor hun havde gang i at binde sløjfer. Hendes fletninger dansede, da hun rystede på hovedet med et lille smil. “Selvfølgelig gør vi det. Vi har da klaret værre ting.”

Storm sukkede og lagde sedlen fra sig. “Jeg ved det ikke. Maskinerne virker stadig ikke helt, rensdyrene er udmattede efter det ræs, og Julemanden...”

Han kiggede op mod loftet, hvor der stadig hang et lærred fra Julemandens seneste maleri.

“...han maler sikkert på sin næste mesterværk lige nu.”

Sigga satte sig overfor ham. “Storm, du bekymrer dig for meget.”

“Jeg bekymrer mig præcis nok,” svarede han og kørte en hånd gennem håret. “Julen er om tretten dage. Tretten! Der er tusindvis af gaver, og vi er kun to nisser, der faktisk arbejder.”

Sigga lo blødt. “Det er en god start.”

Men Storm svarede ikke. Han så træt ud. Hans hue sad skævt, og hans blik var blevet mat som en gammel julekugle.

“Jeg tror bare...” sagde han stille. “Jeg tror ikke, vi kan klare det uden ham. Måske er julen... for stor til os.”

Sigga blev stille. Hun kiggede på ham et øjeblik – så rejste hun sig og gik hen til den store kiste i hjørnet. Hun rodede lidt, til hun fandt noget – et lille stykke papir.

Hun kom tilbage og lagde det foran ham. “Kan du huske det her?”

Storm så ned. Det var et gammelt fotografi – af ham, Sigga og Julemanden fra året, de første gang arbejdede sammen. Alle tre stod smilende med røde kinder og sne i håret.

“Han troede på os dengang,” sagde Sigga blidt. “Og vi klarede det – sammen. Måske har han bare brug for, at vi tror på ham denne gang.”

Storm kiggede længe på billedet. Så gled et lille smil frem. “Du lyder ligesom Julekonen.”

Sigga grinede. “Tak, det tager jeg som et kompliment.”

Han rejste sig og tog en dyb indånding. “Okay. Måske har du ret. Men jeg lover ikke at synge julesange, mens jeg arbejder.”

Sigga blinkede. “Det er helt i orden. Jeg synger for os begge.”

Hun begyndte at nynne lavt, mens de to gik i gang igen. Storm fik gang i pakkebåndsmaskinen, og Sigga sorterede ønskesedler. Udenfor faldt sneen stille, og værkstedet begyndte igen at summe – ikke højt, men håbefuldt.

Et sted oppe på loftet sad Julemanden og så ned gennem sprækken i gulvbrædderne. Han smilede, da han hørte Siggas nynnen og Storms forsigtige latter.

“De mister aldrig troen helt,” mumlede han. “Og det må jeg heller ikke.”

HALVVEJS TIL JUL

“Sigga...”

Storms stemme lød usædvanligt alvorlig.

Han stod midt i værkstedet med et kalenderlys i hånden. Det var halvt brændt ned, og tallet 12 stod og glødede svagt i lyset.

Sigga kiggede op fra sit arbejde. “Hvad er der?”

“Det her lys...” sagde han langsomt. “Det betyder, at vi er... halvvejs.”

“Halvvejs?” gentog Sigga, og hendes øjne blev store. Hun kiggede hurtigt omkring. Værkstedet lignede stadig et blanding mellem et kreativt rod og en eksplosion af gavepapir.

“Halvvejs!” gentog Storm og lød næsten panisk. “Der er kun tolv dage tilbage, Sigga! Tolv dage til alt skal være klar – og se på det her sted!”

Sigga så rundt og måtte indrømme, at det ikke ligefrem duftede af effektivitet. Et rensdyr stod og gnavede i gavepapir. En bunke ufærdige dukker sad og stirrede på hende med tomme øjne. Og i hjørnet lå et bjerg af glitter, som ingen helt vidste, hvor kom fra.

“Okay,” sagde hun og tog en dyb indånding. “Så må vi bare arbejde hurtigere.”

“Hurtigere?” udbrød Storm. “Vi arbejder allerede nat og dag! Vi har brug for... for...”

Han tav og kiggede mod døren, hvor der lød en svag nynnen.

“For Julemanden,” afsluttede Sigga stille.

Og ganske rigtigt — døren gik op, og Julemanden trådte ind. Han havde en pensel i hånden og maling på kinden.

“Mine kære nisser!” sagde han muntert. “Jeg har lige malet noget vidunderligt! Et billede af en snedækket skov med...”

“Hr. Julemand!” afbrød Storm ham. “Der er kun tolv dage til jul!”

Julemanden blinkede. “Ja... og?”

Storm holdt kalenderlyset frem. “Halvvejs, Hr. Julemand. Vi er halvvejs! Og vi mangler stadig halvdelen af ønskesedlerne, tre fjerdedele af gaverne – og al indpakningen!”

Julemanden så fra Storm til Sigga og tilbage igen. Hans smil svandt lidt.

“Er det virkelig så slemt?”

Sigga nikkede. “Jeg tror, du har mistet overblikket. Vi har gjort alt, hvad vi kunne, men vi kan ikke redde julen alene.”

Der blev stille. Julemanden så ned i gulvet, mens han gned sig i skægget. “Hm... måske har jeg taget for let på det”

Han tøvede. “Jeg troede, jeg kunne sprede lidt glæde – uden at glemme det vigtigste.”

Storm sukkede, men hans stemme var mildere nu. “Vi forstår det godt. Men glæde uden gaver bliver svært at levere.”

Sigga trådte frem og lagde hånden på Julemandens arm. “Vi har brug for dig, Julemand. Ikke som kunstner, ikke som skøjteløber, men som den, du er – julens hjerte.”

Der gik et øjeblik, hvor ingen sagde noget. Kun sneen mod ruden kunne høres.

Så rettede Julemanden ryggen og hans øjne glimtede.

“Du har ret, Sigga. Nok fjollerier. Fra nu af – arbejder vi!”

Storm spærrede øjnene op. “Vent... Du mener det?”

“Ho-ho-ho! Selvfølgelig!” Julemanden klappede i hænderne. “Jeg skal nok redde julen! Men først skal jeg lige hente min heldige hue.”

Storm gemte ansigtet i hænderne. “Jeg vidste, der var et men.”

Sigga fnisede, mens Julemanden trampede ud i sneen. “Tror du, han kommer tilbage denne gang?”

Storm trak på skuldrene. “Hvis ikke, må vi bare finde ham igen.”

Sigga så på kalenderlyset og smilede. “Så må vi bare arbejde dobbelt så hårdt – for vi er halvvejs.”

Hun pustede blidt til flammen, så den dansede.

“Halvvejs til jul,” sagde hun stille. “Og stadig håb.”

SAMTALEN VED PEJSEN

Aftenen var faldet på over Nordpolen. Inde i værkstedet glimtede flammerne i pejsen og kastede et varmt lys over rummet. Storm sad i en stor stol med en kop kakao i hænderne. Han så træt ud – men mere rolig end tidligere. Sigga sad på gulvet foran ilden og sorterede ønskesedler i bunker.

Hun nynnede lavt for sig selv.

Der var noget trygt over stilheden. En slags fred, som kun findes, når dagen har været lang, men man ved, man har gjort sit bedste.

Så knirkede døren.

Julemanden trådte ind, dækket af sne og med sin hue i hånden. Hans kinder var røde, men ikke af kulde – nærmere af eftertanke.

“Hej, mine kære nisser,” sagde han stille. “Må jeg... komme ind?”

Sigga smilede. “Selvfølgelig, Julemand.”

Han gik hen til pejsen, satte sig på den lave bæk og kiggede ind i flammerne. Et øjeblik sagde ingen noget. Kun ilden knitrede.

Så sukkede han dybt. “Jeg tror, jeg har glemt, hvad jeg egentlig laver her.”

Storm løftede øjenbrynene. “Du mener... julen?”

Julemanden nikkede. “Ja. Jeg blev så optaget af alt det sjove – småkagerne, sneboldene, glimmeret... Jeg ville bringe glæde, men jeg glemte, at glæde nogle gange kræver arbejde. Jeg har svigtet både jer og børnene.”

Sigga så på ham med varme øjne. “Alle kan fare vild – selv Julemanden.”

Han smilede svagt. “Du er en klog nisse, Sigga.”

Storm tøvede lidt, før han sagde: “Vi har prøvet at holde det hele kørende, men... det er ikke det samme uden dig.”

Julemanden så op. “Virkelig?”

Sigga nikkede. “Julen handler ikke kun om gaverne. Den handler om os – om at gøre noget godt sammen.”

Julemandens øjne blev blanke i lyset fra flammerne. “Det sagde Julekonen også engang,” sagde han stille. “Hun plejer at minde mig om, at selv det mindste stykke arbejde kan være en gave, hvis man gør det med hjertet.”

Storm nikkede langsomt. “Julekonen er klog.”

“Det er hun,” sagde Julemanden med et lille smil. “Måske burde jeg lytte lidt mere til hende... og til jer.”

Sigga satte sig op i stolen ved siden af ham. “Så lyt nu. Vi har en plan.”

Julemanden så overrasket på hende. “En plan?”

“Ja!” sagde Sigga stolt. “Projekt: Red Julen. Vi har allerede styr på nogle af gaverne. Hvis du hjælper, når vi resten.”

Julemanden lo sagte. “Projekt: Red Julen... det lyder som noget, jeg burde have fundet på.”

“Ja,” sagde Storm og smilede for første gang den aften. “Men Sigga kom først.”

Julemanden lo højere nu, en varm, ægte latter, der fik hele værkstedet til at føles lidt lysere. Han lagde armen omkring dem begge.

“Tak,” sagde han. “For ikke at give op – selv når jeg gjorde det.”

Sigga kiggede på ham. “Så... hvad siger De, Julemand? Skal vi gøre det sammen?”

Han nikkede langsomt. “Ja, mine kære nisser. Vi redder julen. Sammen.”

Storm så ind i flammerne og mumlede:

“Det føles lidt som jul allerede.”

Julemanden smilede. “Det er, fordi julen ikke skal findes i gaverne, Storm. Den skal findes her.”

Han lagde hånden over sit bryst. “I hjertet.”

DEN HEMMELIGE KÆLKEBANE

Næste morgen var luften på Nordpolen helt klar, og solen glimtede i de nyfaldne snefnug. Storm og Sigga kom tidligt i gang. Der var travlt i værkstedet – for denne gang mente Julemanden det alvorligt.

Eller... gjorde han nu også det?.

“Han har været så stille hele morgenen,” sagde Storm mistænksomt, mens han sorterede gavepapir. “Det er aldrig et godt tegn.”

Sigga smilede. “Måske er han bare fokuseret.”

“Julemanden? Fokuseret? Sidst han var det, endte vi med glitter i pebernødderne.”

Som på cue lød et fjernt “Ho-ho-hooo!” udefra.

De to nisser kiggede hurtigt på hinanden.

“Åh nej,” sagde Storm. “Den lyd betyder at Julemanden har fået en ny idé!”

De løb udenfor – og standsede brat.

Bag værkstedet havde Julemanden bygget noget enormt. En snirklet, glitrende... kælkebane. Den snoede sig ned ad bakken bag huset, forbi rensdyrstalden og hele vejen hen til søen.

“Overraskelse!” råbte Julemanden begejstret og vinkede fra toppen af bakken. “Jeg kalder den:

Nordpolens Super-Snurre-Bane 3000!”

Sigga så på Storm, som allerede gned sig i panden. “Han skulle arbejde,” sagde Storm.

“Det gør jeg jo!” råbte Julemanden og pegede på banen. “Det her handler om team building!”

Rensdyrene stod i en række og fnisede. Rudolf havde endda solbriller på.

“Team building?” gentog Storm tørt. “De har bygget en rutsjebane af sne.”

“En kælkebane,” rettede Julemanden og spændte hjelmen fast. “Kom nu! I skal prøve den med mig!

Den er helt sikker!”

“Sidst du sagde det,” mumlede Sigga, “sad Storm fast i postrøret i tre dage.”

Men det var for sent. Julemanden satte sig i sin enorme kane og vinkede, mens han susede af sted med et højt “Ho-ho-ho!”

Sneen fæg op i store skyer, mens han drøned ned ad bakken, susede over et hop, og – splash! – direkte ud i søen. Et øjeblik var der stille. Men hurtigt stak han hovedet op igen.

“Fantastisk!” råbte han. “Jeg giver den seks ud af fem stjerner!”

Sigga kunne ikke lade være med at grine. “Han er umulig.”

Storm sukkede. “Jeg kalder det et mirakel, hvis han overlever december måned.”

Julemanden kom vadende op af søen, mens isen klirrede om hans støvler.

“Jeg tror, banen skal justeres lidt!” sagde han med et blink.

“Eller helt fjernes,” sagde Storm.

“Eller udvides!” tilføjede Julemanden begejstret. “Måske med et loop?”

Julemanden rystede sneen af skægget og klappede dem begge på skuldrene.

“Bare rolig, mine kære nisser. Vi arbejder i morgen. I dag tester vi juleglæde!”

Storm sukkede tungt. “Hvis juleglæde har en hastighedsgrænse, så har han lige brudt den.”

Sigga så smilende efter ham, mens han forsvandt op ad bakken igen.

“Han prøver i det mindste at gøre os glade,” sagde hun stille.

Storm smilede. “Så længe han ikke finder på at bygge en snekanon.”

Lige da lød Julemandens stemme fra toppen af bakken:

“Nisser! Hjælp mig lige med at teste snekanonen!”

Storm og Sigga stirrede på hinanden.

“...Vi flytter,” sagde Storm.

Sigga brød ud i latter. “Ikke før julen er reddet!”

MAGISK SNEVEJR

Natten havde lagt sig over Nordpolen, men søvnen ville ikke rigtig falde på plads i nissernes senge. Storm vendte og drejede sig, mens vinden peb udenfor. Sneen hamrede mod ruderne, og det lød som tusind små fingre, der bankede på glasset.

“Sigga,” hviskede han ud i mørket. “Kan du sove?”

“Nej,” svarede hun dæmpet. “Det lyder, som om hele himlen vælter ned.”

De stod op, tog huerne på og listede ud i gangen. Luften var iskold, og lyset fra månen kastede et gyldent skær på gulvet. Da de kom ud, mødte de et syn, de aldrig havde set før.

Snefnuggene dalede – men ikke som de plejede. - de svævede på magisk vis.

“Det er ikke almindelig sne,” hviskede Sigga forundret.

Storm kneb øjnene sammen. “Det ser helt... magisk ud.”

Pludselig lød et højt CRAAACK! Et snefnug, større end en tallerken, ramte jorden, og straks begyndte alt omkring dem at fryse. Værkstedets vinduer dækkedes af is, dørene satte sig fast, og luften blev så kold, at selv rensdyrene inde i stalden begyndte at ryste.

“Det her er ikke godt,” sagde Storm. “Vi må vække Julemanden!”

De løb ind i huset. Julemanden lå og sov tungt på sofaen med et tæppe og en halvspist småkage på maven.

“Hr. Julemand! Våg op!” råbte Storm.

Han satte sig forvirret op. “Hvad... hvad sker der? Er det morgen allerede?”

“Det sner!” sagde Sigga. “Men ikke normalt sne – det er... magisk! Det fryser alt fast!”

Julemanden gned sig i øjnene og så ud ad vinduet. Hans øjne blev store. “Ho-ho... hovsa.”

“Hovsa?” udbrød Storm. “Det her er et katastrofe-snevejr!”

Julemanden rejste sig og kløede sig i skægget. “Jeg tror måske... jeg kom til at aktivere noget i går.”

Sigga blinkede. “Noget?”

“Den gamle Snekrystal,” indrømmede Julemanden. “Jeg brugte den til at få mere sne til kælkebanen. Men... måske tog jeg lidt for meget.”

“Lidt?!” råbte Storm. “Hele værkstedet fryser til is!”

Sigga tog en dyb indånding. “Okay. Ingen panik. Hvis det er magisk, må det kunne stoppes magisk.”

Julemanden nikkede. “Den ligger i kælderen – men døren er frosset fast.”

Storm og Sigga så på hinanden. Så nikkede de.

“Så må vi grave os derned,” sagde Storm bestemt.

De hentede koste, skovle og et par af rensdyrene, der hjalp med at skubbe sne væk fra døren. Langsomt, meget langsomt, fik de åbnet den. Inde i mørket glimtede noget svagt – en krystal, formet som et snefnug, og den glødede i en smuk, gylden farve.

Sigga gik forsigtigt hen til den. “Hvordan slukker man den?”

Julemanden rømmede sig. “Man... øhm... synger for den.”

Storm kiggede vantro. “Synger?!”

“Ja,” sagde Julemanden. “Den reagerer på varme og glæde – det er kun julens hjerte, der kan stoppe den.”

Sigga smilede og nikkede. “Så synger vi.”

Hun begyndte stille at nynne, og Storm tøvede kun et øjeblik, før han mumlede med. Julemanden sluttede sig til, med en dyb og blød stemme.

Mens de sang, blev lyset i krystallen svagere. Sneen udenfor dalede langsommere. Isen begyndte at smelte. Og da sangen sluttede, blinkede krystallen én sidste gang – og slukkede.

Der blev stille. Så stille, at man næsten kunne høre sneen sukke af lettelse.

Sigga så op på Julemanden. “Næste gang, du vil lave en kælkebane, så spørg os først.”

Julemanden smilede skævt. “Aftale. Men indrøm – det var lidt flot, ikke?”

Mens sneen udenfor igen faldt blidt og ufarligt, vidste de alle tre, at noget havde ændret sig.

Julen var stadig i fare – men nu arbejdede de endelig sammen.

NIKKEL VENDER HJEM

Morgensolen glimtede over Nordpolen som guld på sne. Efter nattens magiske snevejr lå alt stille og fredeligt. Ingen frossen is, ingen gylden glød – bare den velkendte, hyggelige kulde.

Julemanden sad i sin stol med en dampende kop kakao. Han så træt ud, men også roligere end længe. Storm og Sigga løb omkring og ryddede op i værkstedet. Det lugtede af gran, pebernødder og nyt håb.

“Jeg må indrømme,” sagde Julemanden og tog en slurk, “det var en kold fornøjelse i går. Men jeg er stolt af jer.”

“Tak,” sagde Sigga og smilede. “Det var jo teamwork.”

Storm nikkede. “Endelig noget, der ikke eksploderede.”

Julemanden grinede. “Ho-ho-ho! Det er fremskridt!”

Men før nogen kunne svare, lød der et dunk ude fra porten.

BANG! ... BANG!

Storm sprang forskrækket. “Hvad var dét?”

Sigga gik hen og åbnede døren – og der, midt i sneen, stod en lille skikkelse pakket ind i en alt for stor frakke og et tørklæde, der snoede sig tre gange om halsen.

“Nikkel?!” råbte Julemanden og rejste sig så hurtigt, at kakaoen væltede.

Den gamle nisse grinede, så hans skæg rystede. “Ho-ho-ho! Ja, hvem ellers? Har du savnet mig, gamle ven?”

“Savnet dig?” Julemanden omfavnede ham, så sneen fløj til alle sider. “Jeg troede, du var taget sydpå for altid!”

Nikkel klappede ham på skulderen. “Det prøvede jeg også! Men ved du, hvad de ikke har dernede?

Sne, rensdyr – eller ordentlig kakao!”

Sigga og Storm stirrede fascineret. De havde hørt om Nikkel – nissen, der i gamle dage hjalp

Julemanden med de første ønskelister og byggede de første legetøjsmaskiner.

“Så det er den Nikkel?” spurgte Sigga med store øjne. “Opfindernissen?”

Nikkel blinkede. “Det kommer an på, hvem du spørger. Julemanden kalder mig ’den, der ødelægger ting med gode intentioner.’”

“Ah,” sagde Storm tørt. “Så De to kender hinanden godt.”

Julemanden grinede. “Han har faktisk reddet julen mere end én gang.”

Nikkel pustede sne af sine handsker. “Og nu må jeg vist gøre det igen. Jeg hørte, du havde travlt med... hvad var det nu? Småkager? Skøjteløb?”

Sigga fnisede, mens Julemanden så flov ud. “Ja, ja... jeg har vist ladet mig rive lidt med.”

“Lidt?” sagde Nikkel og hævede et busket øjenbryn. “Jeg har set snemænd med mere fokus end dig.”

Storm hostede for at skjule et grin, men Julemanden kunne ikke lade være med at smile. “Du har ikke ændret dig, gamle ven.”

“Nej,” sagde Nikkel. “Men det har du. Og det er derfor, jeg er her.”

Han tog sin hue af og satte den på bordet. “Du glemmer, hvorfor du begyndte at gøre det her. Det handlede aldrig om konkurrencer, glitter eller kunst. Det handlede om børnene. Om at give – uden at forvente at få noget tilbage.”

Der blev stille. Julemanden stirrede ned i sin tomme kop.

Så rejste Julemanden sig langsomt. “Du har ret, Nikkel. Jeg har glemt... magien.”

Nikkel smilede. “Så er det godt, jeg kom hjem i tide.”

Storm trådte frem. “Vi har faktisk en plan. ‘Projekt: Red Julen.’”

Nikkel klappede ham på skulderen. “Ha! Det lyder som noget, jeg ville have fundet på. Lad mig hjælpe.”

Sigga strålede. “Vi kunne virkelig godt bruge en nisse, der kender de gamle maskiner!”

“Og en, der kan holde Julemanden væk fra snekanonerne,” tilføjede Storm.

“Ho-ho-ho!” grinede Julemanden. “Okay, okay – jeg lover at opføre mig pænt!”

Nikkel smilede skævt. “Det sagde du også i 1987.”

De lo alle tre, mens sneen dalede udenfor. Men inde i værkstedet glimtede noget nyt – ikke bare lys og glimmer, men ægte julestemning.

Inde i værkstedet blinkede julelysene, men stemningen var alt andet end hyggelig. Storm stod midt på gulvet, med armene over kors. Sigga sad i vindueskarmen med hænderne foldet i skødet. Nikkel pudsede sine briller i hjørnet.

Og Julemanden... han gik hvileløst frem og tilbage.

“Vi er bagud, det ved jeg,” sagde han endelig. “Men vi har stadig tid. Vi skal bare tro på det.”

Storms stemme var skarp. “Tro på det? Hr. Julemand, vi kan ikke tro os til gaverne! De skal laves!”

Julemanden standsede og så på ham. “Du behøver ikke hæve stemmen, Storm.”

“Jo, det gør jeg!” udbrød Storm. “For hver gang vi prøver at få styr på det her, finder du på noget nyt gøgl! - og alt imens ligger ønskesedlerne i bunker!” Storm pegede på bordet, hvor papirerne væltede ud over kanten. “Se selv! Der er børn, der venter på os!”

Der blev stille. Kun ilden i pejsen knitrede svagt.

Sigga rejste sig forsigtigt. “Storm...”

Men han rystede på hovedet. “Nej, Sigga. Nogen må sige det. Vi har knoklet dag og nat, og alligevel føles det som om, vi står stille. Fordi du ikke tager det alvorligt, Hr. Julemand.”

Julemanden så træt ud nu. Ikke vred, bare... tung i blikket. “Tror du virkelig, jeg ikke bekymrer mig om julen?”

Storm svarede ikke.

“Jeg elsker julen, Storm,” sagde Julemanden stille. “Jeg elsker glæden, latteren, duften af småkager og synet af børns smil. Men...”

Han så væk. “Måske har jeg forsøgt at holde fast i glæden – fordi jeg var bange for at miste den.”

Sigga tog et skridt frem. “Bange?”

“Ja.” Han sukkede tungt. “Hvert år bliver julen større og travlere. Jeg bliver træt, nisserne bliver trætte, maskinerne larmer... og jeg tænkte, at hvis jeg bare lavede noget sjovt, noget helt andet, så kunne jeg huske, hvorfor jeg startede.”

Storms skuldre sank en smule. “Men i stedet glemte du det helt.”

“Ja,” sagde Julemanden roligt. “Det gjorde jeg.”

Nikkel, der havde stået tavs hele tiden, trådte frem og lagde hånden på Julemandens arm. “Du har altid haft hjertet på rette sted, gamle ven. Du har bare... tabt pusten i al sneen.”

Sigga smilede svagt. “Så måske skal vi hjælpe dig med at finde pusten igen.”

Der var et langt øjeblik, hvor ingen sagde noget. Storm kiggede ned.

“Jeg beklager,” mumlede han. “Jeg skulle ikke råbe.”

Julemanden rystede på hovedet. “Nej, Storm. Du havde ret. Nogen måtte sige det.”

Han løftede blikket og smilede svagt. “I har gjort det, jeg burde have gjort fra starten: kæmpet for julen.”

Sigga trådte helt hen til ham. “Så gør vi det sammen nu, ikke?”

“Jo,” sagde Julemanden stille. “Sammen.”

Nikkel nikkede. “Så er vi enige. Ikke flere overspringshandlinger, ikke flere glimmermaskiner – bare ægte nissearbejde.”

Storm smilede for første gang den dag. “Det lyder som sød musik i mine ører.”

“Og hvad så nu?” spurgte Sigga.

Julemanden tog en dyb indånding, rettede sig op og sagde:

“Nu arbejder vi. Ikke som maskiner, men som et hold. Julen skal reddes – og jeg lover jer, denne gang mener jeg det.”

Sigga klappede i hænderne. “Så er det afgjort! Vi laver et nyt system, starter gavemaskinerne igen, og Nikkel får ansvaret for at holde dig væk fra knapperne.”

“Ho-ho-ho!” grinede Julemanden. “Aftale!”

Udenfor begyndte sneen at dale igen – roligt og fredfyldt. Inde i værkstedet tændte Sigga en lanterne, og lyset spredte sig som et lille håb.

For første gang i lang tid følte det, som om julen var på vej tilbage.

Ikke fordi alt var løst – men fordi de endelig stod sammen.

UNDER NORDLYSET

Natten lå stille over Nordpolen. Sneen knirkede under Julemandens støvler, da han langsomt gik ud fra værkstedet. Han havde pakket sig ind i sin store, røde frakke og trak luften dybt ind. Den duftede af frost, gran og en snert af pebernødder.

Bag ham glimtede lysene fra værkstedet. Han kunne høre en svag latter derindefra — Sigga og Storm, der stadig arbejdede, og Nikkel, der vist nok var i gang med at justere en gavemaskine.

For første gang i lang tid følte Julemanden sig... rolig.

Han gik hen til bakken bag huset, den hvor kællebanen engang snoede sig ned i sneen. Nu var den dækket af et blødt lag hvidt sne, som en sovende kæmpe.

Han satte sig på en træstub, foldede hænderne og kiggede op.

Og dér — midt i den kolde nat — begyndte himlen at bevæge sig.

Det startede som et svagt glimt, men snart dansede farverne hen over himlen. Grønne, blå og lilla bånd snoede sig som silkebånd i vinden. Nordlyset.

Julemanden sad helt stille. Lyset glimtede i hans øjne, og snefnuggene dalede lydløst omkring ham.

Han smilede. Et rigtigt, varmt, stille smil.

“Så smukt,” hviskede han. “Det var sådan her, det startede...”

Han lukkede øjnene og huskede.

De første år på Nordpolen. Et lille værksted. Et par håndlavede gaver. Ingen maskiner, ingen travlhed — kun kærlighed og latter.

Børn, der troede på ham.

Nisser, der arbejdede af glæde.

Og Julekonen, der altid mindede ham om, at den største gave var at give.

Han mærkede snefnug smelte i sit skæg og grinede for sig selv. “Jeg har løbet så meget rundt for at gøre julen perfekt... at jeg glemte, at den allerede var det.”

Pludselig hørte han en stemme bag sig.

“Der er smukt i nat, hva’?”

Det var Nikkel. Han stod i sneen med sin gamle hue trukket godt ned over ørerne.

Julemanden nikkede. “Det minder mig om dengang, vi byggede det første værksted.”

“Ja,” sagde Nikkel. “Dengang troede vi, vi kunne redde hele verden med en sæk og et par rensdyr.”

“Og det kunne vi jo,” sagde Julemanden. “Fordi vi gjorde det med hjertet.”

Nikkel nikkede stille. “Så måske skal du bare huske på netop dét, når travlheden tager fat. Julen er ikke noget, du skal styre. Det er noget, du skal dele.”

Julemanden smilede. “Du lyder ligesom Julekonen.”

“Hun har også altid været den kloge af jer to,” sagde Nikkel med et glimt i øjet.

De stod længe og så på nordlyset, side om side. Ikke et ord blev sagt, men det behøvedes heller ikke.

Himlen talte for dem — stille og magisk.

Efter et stykke tid vendte Julemanden sig om mod værkstedet.

“Jeg tror, jeg ved, hvad jeg skal gøre,” sagde han.

Nikkel hævdede et øjenbryn. “Og hvad er det?”

“Jeg skal minde dem alle sammen om, hvad julen egentlig handler om. Ikke bare Sigga og Storm — men alle nisserne. Julen skal være for os alle igen.”

Han tog en dyb indånding, og noget i hans blik havde ændret sig.

Det var som om selve nordlyset glimtede i hans øjne.

“Ho-ho-ho,” sagde han lavt. “Det er tid til at bringe magien tilbage.”

Nikkel smilede. “Så lad os komme i gang, gamle ven.”

De begyndte at gå tilbage mod værkstedet. Sneen knirkede under deres støvler, og lyset fra nordlyset fulgte dem som en stille velsignelse.

For første gang i år følte det, som om julen - sådan for alvor - var vågnet igen.

JULEN VÅGNER

Da morgenen gryede over Nordpolen, lå verden badet i et særligt lys. Ikke bare sollys – men det stille, glitrende skær, som kun kommer, når noget magisk er ved at vågne. Julemanden stod midt i værkstedet. Hans frakke var nyvasket, huen sad perfekt, og øjnene glimtede som stjerner i frostklar luft. For første gang i lang tid lignede han sig selv igen.

Storm og Sigga trådte ind og stivnede.

“Hr. Julemand?” spurgte Sigga forsigtigt. “Du ser... anderledes ud.”

Han smilede. “Jeg har tænkt. I nat – under nordlyset. Jeg så det hele for mig. Julen, som den engang var.”

Storm løftede et øjenbryn. “Og hvad betyder det så?”

“Det betyder,” sagde Julemanden og klappede i hænderne, “at vi skal vække julen igen!”

Døren gik op, og Nikkel kom ind, pustende og grinende. “Jeg har vækket de andre! De kommer nu.” Og ganske rigtigt – kort efter strømmede nisser ind i værkstedet. Hundredvis af dem, gamle og unge, med huer i alle farver. Der blev hvisket, fniset og kigget nysgerrigt mod Julemanden, som rejste sig på en lille trækasse, så alle kunne se ham.

Han rømmede sig, og der blev stille.

“Mine kære nisser,” begyndte han, “jeg har noget, jeg må sige. Jeg har ikke været den julemand, I fortjener.”

Der lød mumlen i flokken, men Julemanden fortsatte.

“Jeg troede, jeg kunne gøre julen sjovere ved at lave nye ting – konkurrencer, lege, skøjteture og glimmer. Men i forsøget på at finde glæden... glemte jeg, at den allerede fandtes her.”

Han lagde hånden på brystet. “I jer.”

Storm og Sigga stod i baggrunden og udvekslede et stille smil.

“Julen er ikke noget, jeg laver alene,” sagde Julemanden. “Julen er os alle sammen. Hver gave, hvert smil, hvert lille stykke arbejde, I gør med kærlighed – det er julen.”

Nisserne så på hinanden. Nogle nikkede, andre tørrede diskret en tåre væk.

“Så i dag,” fortsatte Julemanden, “starter vi forfra. Ikke med stress og travlhed, men med hjerte. Vi synger, mens vi arbejder. Vi hjælper hinanden. Og vi husker, at hvert barn, der får en gave, får et lille stykke af den glæde, vi skaber her.”

Et øjeblik var der stille.

Så begyndte Nikkel at klappe.

Storm og Sigga fulgte efter.

Og snart ringede værkstedet af klapsalver, latter og jublen.

Julemanden smilede bredt, og hans øjne strålede. “Det er dét, jeg har savnet,” sagde han stille.

“Så hvad gør vi nu?” råbte en lille nisse fra mængden.

“Nu,” sagde Julemanden og slog ud med armene, “arbejder vi! Men med glæde!”

Musikken begyndte næsten af sig selv. Nisserne nynnede gamle julesange, mens gavemaskinerne igen summede. Der blev pakket gaver, poleret slæder, pudset stjerner og bagt julekager.

Storm stod ved siden af Sigga og så rundt. “Jeg troede aldrig, jeg skulle sige det her,” sagde han og smilede, “men... det dufter faktisk af jul.”

Sigga fnisede. “Det er jul, Storm. Den er lige vågnet igen.”

Julemanden gik forbi dem, med ærmerne smøget op og et stort smil. “Storm! Du tager gavemaskinerne! Sigga, du styrer gavebåndet! Nikkel – du må gerne bygge, men ingen snekanoner!”

“Ho-ho-ho!” lo Nikkel. “Ikke engang en lille én?”

“Nej!” svarede de alle tre i kor.

Og sådan gik dagen. Lyset dansede i værkstedets vinduer, og sneen udenfor glimtede som et spejl af vaskeægte juleglæde.

Når man lyttede, kunne man næsten høre det – en rytme af latter, musik og håb, som bredte sig ud over hele Nordpolen.

Julen var helt sikkert vågnet på ny. - Ikke med et brag, men med et smil.

RENSDYRERNES NATØVELSE

Det var sent på aftenen. Himlen glimtede af stjerner, og sneen lå tungt og blødt over Nordpolen. Inde i stalden var der dog ingen, der sov.

Rensdyrene trampede utålmodigt i halmen. Rudolf pudsede sin røde næse, mens nogle af de andre rensdyr klagede højlydt.

“Jeg siger det bare,” brokkede et rensdyr sig. “Mine hove er isnende kolde! Skal vi virkelig flyve i det her vejr?”

“Selvfølgelig!” svarede Rudolf stolt. “Vi er jule-rensdyr! Vi kan klare alt – sne, frost, stormvejr...”

Han tav et øjeblik og så ud i mørket. “Okay, måske ikke helt stormvejr.”

Kort efter trådte Sigga ind med en stor kurv med gulerødder og varm havregrød. “Så, så, mine fine venner. I skal bare have lidt energi, så går det hele meget bedre.”

“Energi?” mumlede nogle af rensdyrene. “Vi får kuldegysninger bare af at tænke på at lette!”

Storm kom gående med sin notesbog under armen. “Vi skal bare lave en lille testflyvning. Ingen grund til panik.”

“En lille testtur?” fnøs et rensdyr. “Sidste gang du sagde det, endte vi i en snedrive i Grønland.”

Julemanden trådte ind, klappede i hænderne og lo. “Ho-ho-ho! Hvad sker der her? Jeg hører klager, men ser ingen julestemning!”

Sigga smilede. “De er vist lidt nervøse, Hr. Julemand. Det er trods alt første rigtige træning i år.”

“Ah, forståeligt!” sagde Julemanden. “Men der er intet at frygte! Jeg har trods alt fløjet i blæst, torden og engang gennem en stor flok fugle - helt uden at miste huen!”

“Du mistede altså huen,” rettede Storm.

“Detalje!” sagde Julemanden med et grin. “Kom så, alle mand – eller... alle rensdyr! Nu skal vi have jer i luften!”

De spændte seletøjet, tjekkede rebene og sikrede slæden. Den glimtede i månelysen, og klokkerne klirrede smukt, som de plejede.

Men da Julemanden satte sig op, skete der... ingenting. Rensdyrene stod bomstille.

“Øh...” sagde Julemanden og kiggede ned. “Er der nogen, der har glemt noget?”

Rudolf trådte lidt frem. “Det er bare... vi øh... fryser fast.”

Sigga stirrede. “Fryser fast?”

Hun gik rundt om stalden – og ganske rigtigt. Hovene på alle rensdyrene sad fast i isen.

Storm sukkede. “Selvfølgelig. Det magiske snevejr fra forleden har frosset hele gulvet.”

Julemanden kiggede hjælpeløst på dem. “Jamen, så må vi smelte det!”

Sigga nikkede hurtigt. “Jeg har en idé!”

Hun løb ud og kom tilbage med en stor gryde varm kakao.

Storm blinkede. “Er det... til os eller isen?”

“Begge dele,” svarede Sigga og begyndte at hælde den forsigtigt ud over isen. En sød duft af chokolade bredte sig, og langsomt begyndte isen at smelte.

Rensdyrene løftede hovene én efter én, mens Rudolf slikkede tilfreds på jorden.

“Ho-ho-ho! Fremragende arbejde, Sigga!” grinede Julemanden. “Du har reddet natten!”

Da alle var fri, klappede han i hænderne. “Så! Er I klar til testflyvning?”

Rensdyrene nikkede tøvende.

“På pladserne!” råbte Julemanden. “Klar... sæt i gang!”

Slæden begyndte at glide. Først langsomt, så hurtigere - og på et øjeblik var de i luften.

Sigga og Storm løb ud på gårdspladsen og så op, mens slæden steg højere og højere. Den skar gennem nattehimlen som et glitrende stjernesud, mens rensdyrene grinede og hujede.

“De gjorde det!” råbte Sigga begejstret.

Storm smilede. “Ja. Han gjorde det. De gjorde det.”

Oppe fra himlen lød Julemandens rungende latter. “Ho-ho-hooo! Nu føles det som jul igen!”

Sigga så op mod himlen. “Tror du, han nogensinde lærer at gøre noget stille og roligt?”

Storm lo. “Aldrig. Og heldigvis for det.”

Nu var julen i bevægelse igen - og denne gang for alvor.

ØNSKESEDLER PÅ AFVEJE

Sneen dansede i små spiraler hen over isen på Nordpolen, og flaget foran værkstedet blafrede så voldsomt, at selv rensdyrene kiggede bekymret op fra deres hø.

Inde i værkstedet sad Sigga og Storm midt i et hav af ønskesedler. Der var bunker overalt - nogle sorteret, andre i store rodede stakke.

“Hvis jeg ser ét eneste brev mere, hvor der står ‘en pony,’ så bliver jeg selv til en,” mumlede Storm træt og gned sig i øjnene.

Sigga fnisede. “Eller måske får du bare en smuk hale.”

Han rullede med øjnene, men smilede. “Hvor mange breve mangler vi?”

Sigga tjekkede sin liste. “Øhm... omkring fem hundrede.”

Storm sukkede. “Nå ja, det kunne jo være værre.”

“Kunne det?” spurgte Sigga skeptisk.

I samme sekund gik døren op med et brag — og en isende vind suste gennem værkstedet. Brevene løftede sig fra bordet, som om de havde fået vinger.

“NEJ!” råbte Storm. “Luk døren!”

Men det var for sent. Ønskesedlerne hvirvlede op i luften, snurrede rundt som små hvide fugle og fløj direkte ud i den snefyldte nat.

Sigga og Storm stirrede på døren. Der var helt stille et øjeblik.

“...Jeg håber, det dér var en drøm,” sagde Storm.

“Det var det ikke,” svarede Sigga og snuppede sin frakke. “Kom!”

De løb ud i sneen, hvor luften var kold, og ønskesedlerne dansede gennem himlen som snefnug. Nogle satte sig i træerne, andre blev ført langt væk af vinden.

“Hvis vi ikke finder dem,” sagde Storm forpustet, “så ved Julemanden ikke, hvem der ønsker sig hvad i julegave!”

“Og så risikerer alle børnene at få strømper og underbukser!” råbte Sigga grinende, mens hun løb.

De delte sig op. Sigga løb mod skoven, mens Storm tog vejen mod rensdyrstalden.

Sigga hoppede fra snedrive til snedrive og greb sedler i luften. “Kom her, lille brev! Ikke flyv væk!”

Rudolf stak hovedet ud fra stalden, mens Storm løb forbi. “Er det... snepost?” spurgte han.

“Nej, katastrofe! Hjælp mig!” råbte Storm.

Rudolf og de andre rensdyr trådte straks til. De løb i flok, og hver gang et brev dalede, greb de det forsigtigt med mulen. Det lignede et akrobatisk juleshow.

Sigga kæmpede sig tilbage med armene fulde af sedler. “Jeg tror, jeg har de fleste!”

Storm kom løbende med en kurv på ryggen. “Jeg har resten – plus én, hvor der bare står ‘fred på jorden’. Den gemmer jeg.”

De dumpede begge sammen i sneen foran værkstedet, forpustede, men grinende.

“Tror du, vi fik dem alle?” spurgte Sigga.

Storm kiggede på bunken og rystede sneen af sin hue. “Det må vi håbe.”

Døren gik op, og Julemanden kiggede ud. “Hvad foregår der herude?”

“Bare lidt frisk luft!” sagde Sigga hurtigt.

“Og motion,” tilføjede Storm.

Julemanden hævede et øjenbryn, men smilede. “Godt, godt! Man kan aldrig få for meget motion før jul.”

Da han gik igen, så Sigga og Storm på hinanden og brød ud i latter.

“Vi siger ikke noget, vel?” spurgte Storm.

“Nej,” sagde Sigga. “Det bliver vores lille julehemmelighed.”

De bar ønskesedlerne ind, lagde dem til tørre og pustede lettet ud.

Udenfor dalede sneen igen – roligt denne gang – som om selv vinden vidste, at missionen var lykkedes.

Storm så på Sigga og smilede. “Hvis nogen engang spørger, hvad vi lavede før jul, så siger vi bare: Vi jagtede ønsker i stormvejr.”

Sigga fnisede. “Det lyder som en helt almindelig december på Nordpolen.”

DEN STORE GAVEFABRIK

Nordlyset glimtede over himlen, og sneen lå tyk omkring værkstedet, men indenfor summede det som aldrig før. Storm stod midt i det hele med hænderne i siden og et stolt smil. “Maskinerne kører perfekt! Vi har fået pakket 2.000 gaver siden solopgang.”

Sigga kom dansende forbi med en kurv fuld af bamser. “Og ikke én med tre arme denne gang!” “Det kalder jeg fremskridt,” sagde Julemanden grinende, mens han gik gennem værkstedet. Han så stolt ud – meget stolt ud!.

“Det her,” sagde han, “er præcis, som jeg huskede det. Musik, latter og duften af juleglæde.”

“Og sved,” tilføjede Storm tørt. “Der er meget sved i juleglæde.”

“Ho-ho-ho! Sådan skal det være!” Julemanden klappede ham på skulderen. “Et godt juleeventyr kræver lidt hårdt arbejde.”

Midt i alt travlheden trådte Nikkel ind med et glimt i øjet og en mystisk pakke under armen. Hans hue vippede frem og tilbage, mens han gik.

“Jeg har en overraskelse!” sagde han triumferende.

Sigga smilede nysgerrigt. “Hvad er det, Nikkel?”

Han stillede pakken på bordet, foldede armene ud og sagde: “Mine kære venner... må jeg præsentere: Turbo-3000 maskinen!”

Julemanden spærrede øjnene op. “Wow, en ny maskine?”

“Ja!” svarede Nikkel stolt. “Den bygger, pakker og pynter – alt på én gang! Med dobbelt hastighed og automatisk julesang-funktion!”

Sigga kiggede skeptisk på Storm. “Dobbelt hastighed... det lyder farligt.”

Storm sukkede. “Jeg er enig!”

“Kom nu,” sagde Nikkel og gned sig i hænderne. “Lad os bare prøve!”

Nikkel trykkede på den store grønne knap. Et lille pling! lød, og maskinen begyndte at summe. Først langsomt, så hurtigere og hurtigere.

“Se!” jublede Nikkel. “Den virker!”

Små mekaniske arme rakte ud og greb bamser, biler og dukker. Pakkerne blev foldet, båndet blev bundet – og ovenpå blev der drysset fint stjernestøv.

Sigga lo. “Den synger jo!” “Pak og pynt, grin og le – julen er på vej!”

Alt gik perfekt... indtil der kom et højt dunk!

“Øh,” sagde Storm. “Hvad var det?”

“Det er bare opstartstonen!” sagde Nikkel med et stort smil.

Men kort efter lød et BOING! og en gave skød gennem luften som en raket. Derefter endnu en. Og så en mere. Og så... en kasse med pebernødder.

“Dæk jer!” råbte Storm.

Maskinen spyttede nu gaver ud i alle retninger, mens Nikkel desperat prøvede at få fat i stopknappen.

Sigga kastede sig ind under bordet og greb Storms arm. “Jeg sagde jo, det lød farligt!”

Endelig fik Nikkel trykket på stopknappen. Maskinen standsede med et dramatisk pust af røg og glimmer. Nu var der helt stille.

Så hostede Julemanden, der stod dækket af gavepapir fra top til tå.

“Ho-ho-ho...” sagde han, mens han børstede et stykke gavebånd af skægget. “Jeg tror, den synger falsk.”

Sigga grinede, så hun næsten væltede. “Men den virker! Se!”

På bordet foran dem lå hundreder af perfekt indpakkede gaver. Maskinen havde – trods alt – gjort et fantastisk stykke arbejde.

Storm gispede. “Jeg tror, den klarede halvdelen af listen.”

Nikkel smilede tilfreds. “Hvad sagde jeg? Turbo-3000 maskinen leverer!”

“Og vi lever stadig,” tilføjede Storm. “Det må være et julemirakel.”

Julemanden klappede i hænderne. “Sådan! Nu begynder det at ligne noget. Julen er tilbage, venner!”

Sigga lo. “Men måske vi skal holde Turbo-3000 på lavt blus fremover.”

“God idé,” sagde Storm.

DEN SIDSTE PRØVEFLYVNING

Luften var sprød og værkstedet summede af forventning – alle gaverne var pakket, gavemaskinerne stoppet, og selv Nikkel stod stille et øjeblik for at nyde synet af deres færdige arbejde.

“Det er smukt,” sagde Sigga og så ud over rækkerne af gavebunker. “Jeg tror aldrig, vi har været så klar før.” Storm nikkede, mens han tjekkede sin liste. “Alle gaver talt, alle ønskesedler læst... Jeg tør næsten ikke sige det højt, men -” “Vi er færdige,” afsluttede Sigga med et grin.

I det samme lød et rungende: “Ho-ho-hooo! Så er det tid!”

Julemanden trådte ind, iklædt sin store røde frakke og nypudsede støvler.

“Tid til hvad?” spurgte Storm, selvom han allerede kendte svaret.

“Den sidste prøveflyvning, selvfølgelig!” sagde Julemanden. “Vi skal jo være sikre på, at alt fungerer før jul.”

“Alt fungerer,” sagde Storm tørt. “Vi har testet kanen to gange.”

“Ja,” sagde Sigga, “og sidste gang endte vi i rensdyrstalden.”

Julemanden lo. “Detaljer, mine kære nisser! Kom nu – vi skal bare tage en lille tur.”

De stod kort efter ude i sneen. Rensdyrene trippede ivrigt på stedet, og nordlyset dansede over himlen med flydende farver.

“Alt klart!” råbte Nikkel. “Kanen er pudset, klokkerne tjekket, og jeg har endda tilføjet et ekstra sikkerhedsreb!”

“Det lyder betryggende,” mumlede Storm. “Men jeg tager stadig ikke sikkerhedsbæltet af.”

Sigga fnisede og hoppede op ved siden af ham. “Så længe vi ikke lander i søen igen.”

Julemanden satte sig forrest, greb tøjlerne og smilede bredt.

“Så, mine venner... klar til afgang?”

Rudolf løftede næsen. “Altid.”

“På pladserne!” råbte Julemanden. “Klar... FLYV!”

Kanen gled frem, hurtigere og hurtigere, indtil den slap sneen. Et vindpust tog fat, og på et øjeblik var de i luften.

“Det her!” råbte Sigga med et grin, “det er magisk!”

Storm kunne ikke lade være med at smile. “Jeg indrømmer - det er smukt.”

Men pludselig begyndte slæden at ryste.

“Øh...” sagde Storm. “Er det meningen, den skal ryste sådan?”

Julemanden kiggede bagud. “Hvad mener du?”

Et øjeblik senere kom svaret selv. En af klokkerne på seletøjet sprang løs og snurrede gennem luften. Rudolf prustede og drejede brat til siden, så kanen slingrede.

“Hold fast!” råbte Sigga.

Slæden snurrede rundt om sig selv, lynhurtigt. Snefnuggene blev til hvide streger, og Storm råbte: “Jeg sagde, vi IKKE skulle flyve igen!”

Julemanden kæmpede med tøjlerne. “Bare rolig! Jeg har styr på det!”

“Det sagde du også sidste gang!” skreg Storm, mens kanen dykkede faretruende tæt på jorden.

Sigga tog resolut fat i Julemandens arm. “Til venstre! Løft næsen! Rensdyrene reagerer på stemmen, ikke kun tøjlerne!” “Ho-ho-hooo!” brølede Julemanden. “Venstre! Op!”

Og som ved magi rettede kanen sig op mod stjernerne, mens sneen glitrede bag dem som et fyrværkeri.

“Tak, Sigga. Tak, Storm. I reddede os igen.”

“Bare lov os,” sagde Storm, “at det her var den sidste test.”

“Jeg lover det,” sagde Julemanden. “Næste gang vi flyver - er det juleaften.”

De fløj videre et øjeblik i stilhed. Under dem lå små byer, mørke skove og glimtende is.

Sigga så ned og smilede. “Tænk, hvor mange børn, der ligger og drømmer lige nu. De aner ikke, hvor tæt vi er på at være klar.”

“Og hvor tæt vi var på at styrte ned,” mumlede Storm, men med et grin.

Da de landede igen, stod Nikkel klar i sneen og vinkede. “Hvordan gik det?”

“Lad os bare sige,” sagde Storm, mens han kravlede ud af kanen, “at jeg har fået flyskræk - for livet.”

Sigga puffede til ham. “Men det var smukt, Storm. Det føltes som... begyndelsen på noget stort.”

De fire stod tæt side om side og så op mod himlen, hvor nordlyset stadig dansede.

I morgen var det juleaften. - Og denne gang var alt klar.

JULEN BLEV HUSKET

Juleaftenens morgen var der stille over Nordpolen. Ikke et vindpust, ikke et rensdyrtramp – kun den klare, sprøde kulde og duften af gran. Inde i værkstedet var der dog alt andet end stille.

Klokkerne ringede og nisserne summede som et julekor.

Storm stod ved maskinen med sin notesbog. “Check! Alle gaver pakket og godkendt!”

Sigga løb forbi med en kurv fyldt med pebernødder og varm kakao. “Check! Julegodter klar til afgang!”

Og midt i det hele stod Julemanden – rank, rolig og med det største smil, nogen havde set ham bære hele december.

“Det er nu,” sagde han stille. “Det er endelig nu.”

Han gik hen til kanen, hvor rensdyrene stod klar. Der var noget anderledes ved ham denne morgen – ikke bare i øjnene, men i måden han bevægede sig på. Han var ikke længere den julemand, der lavede sjov for at flygte fra arbejdet. Han var den rigtige julemand igen. Den, der troede. Den, der gav.

Sigga rakte ham kurven med julegodter. “Her, godter til turen.”

Han grinede. “Tak, min kære Sigga. Du tænker på alt.”

Storm nikkede. “Husk nu at flyve roligt. Det er ikke et ræs.”

“Ho-ho-ho! Ingen løfter!” lo Julemanden, men blinkede.

Nikkel kom humpende med sin gamle hue. “Alt er klart, gamle ven. Pas nu godt på dig selv”

De lo alle sammen – en varm, hjertelig latter, der fik sneen på taget til at drysse.

Så klappede Julemanden i hænderne. “Okay, mine venner. Tid til at bringe glæden ud i verden.”

Han satte sig i kanen, tog tøjlerne og så på dem alle sammen én sidste gang.

“Tak,” sagde han blidt. “For at I mindede mig om, hvad julen handler om.”

Sigga smilte. “Bare lov os én ting, Julemand.”

“Hvad som helst.”

“Glem det aldrig igen.”

Julemanden nikkede langsomt. “Jeg glemmer det ALDRIG igen.”

Rudolf løftede næsen, rensdyrene satte af, og kanen gled frem over sneen. Med ét tog de fart, og et øjeblik senere svævede de op mod himlen.

Snefnuggene glimtede omkring dem, og nordlyset brød frem – et smukt grønt, lilla og gyldent skær på himlen.

Kanen skar gennem farverne, mens Julemandens latter rungede i natten:

“Ho-ho-hooo! Glædelig jul til alle – det bliver en magisk nat!”

Storm og Sigga stod og så efter ham, mens han forsvandt mod horisonten. Kanens klokker lød som små stjerner, der sang i kulden.

“Han gjorde det,” sagde Storm stille.

Sigga nikkede. “Ja, han fandt julen igen.”

Nikkel sukkede tilfreds og satte sig på trappetrinnet. “Jeg sagde jo, han havde det i sig. Vi skulle bare minde ham om det.”

Storm så ud over sneen. “Så... hvad nu?”

Sigga smilede. “Nu venter vi. Og nyder roen. For i morgen begynder oprydningen.”

Storm grinede. “Åh nej.”

Sigga lagde armen omkring ham. “Bare rolig. Jeg har en plan.”

“Selvfølgelig har du det.”

De stod længe og så mod himlen, hvor Julemanden nu kun var et lille lys, der bevægede sig mellem stjernerne.

Og dér, i stilheden efter alt kaosset, følte de noget, de ikke havde følt hele måneden: En magisk julefred.

For julen blev ikke glemt - og alle børnene havde nu noget helt magisk i vente.

Psst...

Hvis du kigger op mod himlen i nat, vil du måske næsten kunne høre det - lyden af klokker, latter og kærlighed, der danser over himlen.

Moralen:

Julen handler ikke om alt, der skal nås.

Den handler om alt, der kan deles – tid, smil, kærlighed og modet til at tro på noget større end sig selv.